

Сін'їті ХОСІ

ЛЮДИНА В БІЛОМУ

ОПОВІДАННЯ

З японської переклав Ігор ДУБИНСЬКИЙ

Коли вранці я заходжу в кабінет начальника відділка, то насамперед дивлюсь у велике дзеркало на стіні — така вже в мене звичка. В дзеркалі відбивається постать чоловіка років тридцяти — моя.

Біла форма. Мені подобається вона. Чи ж не символ це ідеальної чистоти?! Я пишаюся правом носити цю форму.

Ззаду, до самої шиї, форму застібнуто на всі гудзики. Підперезано синім паском. З лівого боку на паску висить сріблястий нагай сантиметрів сімдесяти. Гнучкий, з особливого сплаву.

На лівому рукаві — пов'язка, на ногах — сірі чобітки. Все пасує якнайкраще, все свідчить про важливість роботи.

Розумні люди там, нагорі, вигадали таку форму! Я і роботу цю обрав через неї. Проте шлях до неї не був гладенький. Цьому місцю передувало довге й суворе навчання в спецшколі. Де тренували і м'язи, і нерви.

До вподоби мені й те, що мене оточує. Ми маємо і обчислювальні машини, і магнітні запам'ятовуючі пристрої, і безліч перфокарт у найсуворішому порядку — вони будь-якої миті ладні прислужитися нам. Всі прилади точні й невтомні. Така вже наша робота. Бо годі припуститися помилки чи розслабитися бодай на хвилику.

Місце моєї роботи — 89605 відділок особливого загону поліції. Я — його начальник. Разом із двадцятьма підлеглими відповідаю за свою дільницю.

На роботі я передусім зв'язався з центральним управлінням. Потім пішов до апаратної, де уздовж всієї стіни тягнуться ряди кнопок. Черговий натискав їх одну по одній і вмикав розташовані в різних місцях потайні мікрофони; вони давали змогу чути, про що там говорять.

Щойно я увійшов, черговий привітався:

— Добридень, шефе!..

— Продовжуй роботу!

Черговий натиснув кнопку; молодий жіночий голос заподадливо допитувався:

— То як, ти задоволений? Ну скажи, ти задоволений?..

Мабуть, мікрофон був у готельному номері. А чи й під лавкою десь у парку. Черговий незворушно натиснув наступну кнопку. Жіночий голос зник, натомість якийсь чоловіча хрипко проказав:

— Снодійних куль вдалося роздобути лише п'ять. З цим на серйозне діло не підеш...

— Чорт забирай! Слухай, а чи не взяти містечко розваг? Коли парк зачинять, заліземо і...

Черговий так само незворушно потягнувся до іншої кнопки.

В нашій апаратній чого тільки не почувеш! Часом якісь дурниці, часом щось цікаве, а іноді, як-от зараз, про грабжницькі задуми. Випадало навіть чути про підкупи й замаху.

Однак таким дріб'язком нехай займається звичайна поліція. Наш особливий загін поліції в ці справи не втручається. Ми нікому не доповідаємо про них, просто не звертаємо уваги. Адже само по собі підслуховувати аморально. Навіть коли готується замах...

Часом поліція неспроможна знайти убивцю. А тим часом його знав і я, і мої хлопці. Траплялося й стикатися з ним віч-на-віч. Та брати його ми не могли. Жоден м'яз на обличчі в нас не мав ворухнутися. Цього нас теж навчали в спецшколі. У нас кожен має зберігати таємницю, як католицький священник таємницю сповіді. Але ж найнестерпніше для людини — тримати язика на припоні!

Серед моїх підлеглих були й такі, що дізнавалися в апаратній про зраду власних дружин. І мусили робити вигляд, ніби й не здогадуються про це. Певно, куди важче самому підслуховувати, ніж знати, що підслуховують тебе.

Але така вже наша робота. Вкрай важлива робота. Хтось повинен жертвувати собою заради загального добра. Тому кожен із нас мав спокійно виконувати свої обов'язки...

Черговий натиснув ще одну кнопку.

— Татусю!.. — почувся голос хлопчика років п'яти.

— Чого тобі?

— Давай пограємося! Хочу гратися у ві...

І в мене, і в чергового раптом напружилися обличчя. В апаратній наче війнуло холодом.

— Щоб я більше не чув від тебе цієї гидоти!.. — Голос батька був погрозли-вий.

Чоловік, хоч і не знав, що його підслуховують, проте, мабуть, напружився як і я.

— Де ти про це чув? — запитав він.

— Від хлопців, з якими грався.

— Щоб більше з ними не водився!

— Чому? Чому, татусю? — допитувався хлопчак.

— Нічого пояснювати! — прикрикнув батько. — Кажу не можна, значить, не можна! Щоб я цього більше не чув! А то я тобі ось...

Почувся звук ляпанців і відразу ж — лемент дитини. Здавалося, тому хльосту не буде кінця. Почувся голос і жінки, певно, матері хлопчика. Та коли дізналася від чоловіка, в чому річ, додала малюку ще й від себе.

— Візьми на замітку,— сказав я черговому. — Перевіряй час від часу, що казатиме цей хлопчак. Треба простежити за ним, чи щось зміниться. Може, він і введе нас на тих надміру обізнаних дітлахів.

— Слухаюсь!

Черговий почав вибивати на перфокарті належні позначки.

Я звернувся до чергового:

— Як гадаєш, а не варто трохи розширити апаратну?

— Атож. Спробуйте попросити керівництво, щоб збільшило групу підслуховування. Бо якщо людей побільшає вдвічі, то й показник викриття збільшиться вдвічі.

Я повернувся до свого кабінету. За мить зазірнув один із моїх хлопців:

— Шефе, час на обхід.

— Гаразд, збираюся. На час моєї відсутності залишаю заступника.

Узяв двох підлеглих у сірій формі і вийшов до міста.

Перехожі поглядали на нас. Декого трохи дивувала моя біла форма, але не більше. Не було ні ворожих, ні зляканих поглядів. Всі ж бо знали, що особливий загін поліції створено задля загального блага. А чим саме він займається — того не знав ніхто.

Від нас не сахалися, скажімо, ті, що знайшли щось і привласнили. Це — справа звичайної поліції. Проте деякі люди нас таки побоювались. Помітивши ще здалеку мою форму, вони мерщій забивалися в глухі закутки. Тож і тоді я не відчував неприязних поглядів.

А мої хлопці в цивільному засікали тих, хто так сахався від мене, і брали собі на замітку. От і ще одна перевага моєї білої форми.

Ми вийшли на площу, де до залізних стовпів було прикуто кількох людей. Перехожі раз по раз підходили до них, щоб молоснути котрогось нагаями, що лежали поряд.

У тих, біля стовпів, вже клаптями висів одяг, з тіл соталася кров. Проте з їхніх вуст не вихоплювалося й звуку. Ще б пак, адже їм впорснули наркотик і паралізували голосові зв'язки! Хоча й без цього вони навряд чи спромоглися б на слово.

На стовпах, що до них було прикуто злочинців, таблички коротко сповіщали: «Ворог людства».

Їх викрив і знешкодив наш особливий загін поліції. Коли їхню провину довели, їх прикували до цих стовпів. Звичайних злочинців так не карали. Адже навіть вони не позбавлені людських прав. Таких прикути до стовпа на площі, де їх міг шмагати будь-який перехожий, значило б зазіхнути на людську гідність.

Проте з ворогами людства інша справа. Скарати їх десь потай мало що дасть. Щоб послужити уроком, вони мали загинути на очах, від рук усього народу. І лише перед смертю їх забирали до підвалів особливого загону поліції. Не лікувати. А щоб покінчити з ними й ліквідувати трупи.

Я підійшов до одного стовпа й зняв з паска власний нагай. До стовпа було прикуто молоду жінку. Сріблястий нагай свиснув у повітрі й розітнув одяг. Показалася біла шкіра. Та вона недовго лишалася білою. Я хльоснув ще раз у те ж саме місце. У спецшколі ми добре відпрацювали удари нагаями. Нагай розітнув тіло, червоний рубець став братися кров'ю.

Годі збагнути, як ця красуня докотилася до такого. Може, лихий поплутав. А може, оступилася на хвилику. Та все одно прощення їй не було.

Жінка кинула на мене благальний погляд. З останніх сил вона благала пощадити її. Але ніяких жалощів. Добрий би я був начальник відділка, якби завагався такої хвилини. Це означало б зраду нашої справи. По-перше, звільняти злочинців я не мав права. А якби й мав, то все одно не вдавався б до нього...

Прикутий до сусіднього стовпа старий плюнув у мене. Хоч так він, позбавлений голосу, виказував мені своє презирство.

Але я спритно ухилився від плювка. Бо хіба можливо, щоб хтось забруднив мою білосніжну форму! Натреновані рефлексів не дали, щоб дійшло до такого.

Я натиснув кнопку на держаку нагая й хльоснув старого. Тепер удар супроводжувався й електричним розрядом. Старий, вже добряче ослаблий, аж сіпнувся. А мені раптом згадався шкільний дослід, коли до жаб'ячої лапки ми підводили електричний струм.

— Здається, цього вже завтра вранці можна доставляти до нашого підвалу.

— Слухаюсь!.. — жваво відгукнувся один з моїх хлопців.

Ми пішли з площі, а позаду все хльоскали нагай: перехожі знічев'я шмагали злочинців.

Проте зойків не чулося. Ані пари з вуст вони вичавити не могли. Якби цим людям ще й говорити, то вони б і перед смертю вигукували свої небезпечні гасла.

Ми повернулися у відділок, і мій заступник доповів:

— За вашої відсутності надійшов донос. Зараз ним займається черговий по доносах.

Завдяки доносам ми викривали чимало злочинців. Система доносів у особливий загін поліції була поставлена на широку ногу. Ми мали ще й власну

мережу інформаторів. Дехто доносив на своїх друзів, аби мати винагороду. Та більшість допомагала щиросердно, з власної волі. Це ж бо задля загальнолюдського добра, заради миру в усьому світі.

Теркотання обчислювальної машини вщухло, і черговий по доносах доповів:

— На цих суб'єктів у нас вже назбиралося чимало записів та іншого матеріалу. Вони вкрай підозрілі!

— Он як! Група захвату, на виїзд! Чинитимуть опір, стріляти без попередження! Їдуть п'ятеро! Один нехай прихопить портативну телекамеру. Я звідси спостерігатиму й даватиму вказівки!

— Слухаюсь!..

П'ятеро моїх хлопців у цивільному помчали брати злочинців.

Я уважно спостерігав їхні дії за телеекраном на стіні. Мешкали злочинці на тридцять сьомому поверсі змарочосу. Група захвату підійшла до потрібної квартири, один із моїх хлопців випалив замок тепловим випромінювачем і обережно відчинив двері. Наш загін поліції мав виняткове право заходити до приватного житла без ордеру на арешт.

— Ні з місця! Особлива поліція! Якщо ворухнетесь — стріляю! — вигукнув один з моїх хлопців.

У кімнаті було двоє юнаків років сімнадцяти. На слова «особлива поліція», обидва попалотніли й затремтіли. Здавалося, вони от-от кинуться до столу шматувати папери, та жоден не ворухнув бодай пальцем. Розуміли, що можуть накласти головами за це.

Мої хлопці підійшли до столу з паперами. Один із них націлів на них телекамеру, щоб я міг їх бачити. Так, наявний злочин в присутності поліції! Вирізка з якоїсь допотопної газети, точніше, копія з неї. Досить блякла, чи не тому, що і її копіювали. Проте на фотографії все можна розрізнити.

Чоловік у сталевому шоломі натискає на спусковий гачок гвинтівки. На іншому плані вибухи снарядів вивергають землю. Бридка фотографія.

— Паскудство! Це ж знімок «ві»! — промимрив я. Далі навіть я не наважився вимовити. Бо цього слова жодна нормальна людина вголос не промовить.

Я передав своїм хлопцям по радіо:

— Цих доказів досить. Забирайте їх і вертайтеся!

Юнаків узяли в наручники. На ту метушню прибігла жінка, певно, їхня мати, і ну побиватися. Я не чув її слів, та й не було потреби, бо й так знав, що вона могла казати:

— Це якась помилка. Та що ці хлопчачки могли скоїти? Прошу, відпустіть їх! Вони більше ніколи... — І таке інше.

Мої хлопці відсторонили жінку й вивели заарештованих. Зрештою, хіба не вони скоїли злочин у присутності поліції! Ці юнаки виявили цікавість, ба навіть прихильність до війни. Докази їхнього злочину зафіксовано на відеострічці.

Все ясно. Ми мали право і навіть мусили на підставі таких доказів заарештувати й приставити до відділка будь-кого. Особливий загін поліції підлягав безпосередньо Найвищій Раді миру. Нас не торкалися зміни в політиці, ми не залежали від уряду. Можна сказати, нас підтримувало все людство.

Один із моїх хлопців попередив жінку, що голосила й благально простягала руки до юнаків:

— Якщо ви нам будете заважати, ми й вас заарештуємо, як ворога миру!

— Ох!..

Жінка потамувала зойк і вмовкла. Усвідомлення, що і вона один із членів людства, переважило в ній материнську любов.

Обох заарештованих привезли до відділка. Я звелів приставити їх до камери допитів у підвалі, а там дав скуштувати нагая.

— Де ви взяли фотографію з старої газети? Кажіть!

Та хлопчиська мовчали. Бо добре розуміли, що коли викажуть ту людину, то їй не минути лиха. На їхніх невинних обличчях читалася рішучість. Але я вирішив почати з ними по-доброму:

— Ваше бажання не виказувати ту людину цілком зрозуміле. Але ж поміркуйте, що важливіше: мир в усьому світі чи доля тієї людини? Ви маєте зробити вибір: розчавити паростки війни ще в зародку чи дати їм розростатись. То хто вам дав цю фотографію?..

Хлопчиська вперто мовчали.

— Ви, схоже, зараз скажете, що це вітер заніс її у вікно! Але не раджу так зі мною жартувати!

Я натиснув кнопку й змахнув нагаєм. Обличчя одного юнака перекошилося від удару струму. Я вдарив його не спересердя. Не відчував від цього втіхи, хоч і відразу не відчував. Просто такий мій службовий обов'язок. Священний обов'язок за дорученням усього людства!

— Краще кажіть! Якщо викладете все, матимете тільки років двадцять каторги чи підете до лікарів випробовувати нові ліки. А будете мовчати, то нарікайте на себе...

Та хлопчиська виявилися міцними горішками. Вони зціпили зуби, ніби збиралися мовчати до кінця. Але розтуляти таким ротом — справа нашого особливого загону поліції. Засоби у нас для цього досконалі. Я звелів одному з підлеглих:

— Впорсни-но їм у руки наркотик!

Наркотик мав паралізувати бранцям руки, щоб не відбивалися, коли я візьмуся до них упритул.

— Спробуємо спочатку смердючий газ!

На допитуваних натягли маски й подали газ, смердючий до нестерпності. Ніби ото палили людське тіло чи розтирали отруйних комах. Від нього просто нутрощі вивертало. Один юнак не витримав, з очей його бризнули сльози.

— Годі, поки що газу вистачить. Спробуємо інше...

За моїм наказом маски зняли. Хлопчисько хрипко застогнав:

— Боже, що ви зі мною робите! І це через якусь одну фотографію...

Тут вже і мені терпець урвався. Що значить «одну»! Якщо можна одну, то можна й дві, й три, а тоді що — дозволити, щоб громадська думка збочила до війни?

Тоді думки про війну поширюватимуться, а це вдячний ґрунт для розв'язування війни. Бо коли є ґрунт, початок війни — це вже тільки питання часу. Єдина запорука миру — зробити так, щоб у греблі не було шпаринки навіть для мурашки! Навіть мене казять люди, що цього не розуміють. Тож і хльоснув кожного шмаркача разів по п'ять.

У нас налічується десять ступенів тортур. Та до останнього майже не доходить. Юнаки ж розв'язали язики вже на третьому ступені. Шмаркачі! Дізнавшись, звідки у них вирізка зі старої газети, я негайно надіслав туди своїх хлопців.

Я склав протокол і телетайпом передав його до Трибуналу миру. Вирок, запевне, винесуть за кілька днів. Але який саме, це вже нас не обходить.

Завтра, певно, до нашого відділка доставлять іще кількох злочинців, яких засуджено до ганебної смерті. Їх прикують до стовпів на площі. А тоді місцеве телебачення покаже передачу: «Смерть ворогам людства!»

У середньовіччі іноді влаштовували «полювання на відьом» чи щось подібне, коли люди всією громадою, несамовито, кидалися переслідувати відьом. Подейкують також, нібито колись після телереклами до крамниць збігалися юрби жінок. Так от, зараз техніка агітації, спроможна керувати людською психікою, зробила відчутний поступ.

Після такої телепередачі ноги наче самі несли людей на площу; рукам, що тримали нагаї, додавала сили нав'яна передачею ненависть. У звичайному випадку таке годі схвалювати. Адже змушують не мислити, не розмірковувати багато, а робити те, що заманулося комусь.

Та в цьому випадку все інакше. Це ж бо вороги миру. З ними не можна по-людському. Їх треба лише щосили шмагати. Щоб кожен удар нагая вибивав з людських голів і душ самі думки про війну.

Коли я впорав свої звичайні справи, була вже друга по обіді. Я попросив свого заступника:

— Побудь тут замість мене. А я гляну, як там справи в таємній бібліотеці.

Цей морочливий заклад розміщувався в моєму районі. Я не мусив його перевіряти, але й полишити напризволяще не міг. Адже там ще стільки необробленої літератури!

Я попростував туди. Бібліотека посилено охоронялась, але мене, звісно,

пропустили. Та й із завідувачим я разом вчився у спецшколі. Тож залаштувати все було неважко. Я поцікавився:

— Сьогодні ми заарештували двох молодиків, що мали копію з старої газети. Ми з'ясуємо, звідки вона взялася. Як гадаєш, чи не з твоєї бібліотеки часом?

— Дурниці! Якби звідси вийшла бодай сторінка, я б наклав головою. Не жартуй так!

Я заспокоївся. Так, мабуть, і є. Але краще зайвий раз запитати. Воно не завадить. Я перевів розмову на інше:

— Як іде обробка?

— Роботи сила-силенна! Адже треба переглядати всі книжки, що виходять, та й старі якхутчій обробляти. Хлопці в мене працюючі, та все ж не встигаємо. Ми гадали, що з історією науки впораємося швидко, а воно, бач, що виходить...

У великій кімнаті тиснулися один до одного столи, за якими найкращі працівники таємної бібліотеки перевіювали історію науки.

Певно, зайве пояснювати, що викреслити з книжок треба було саме слово «війна». Хоч якби тільки слово, то з цим упоралися б швидко. Треба було знищити всі поняття, пов'язані з війною.

В історії людства воєн на землі ніколи не було. Все мусить підлягати цій ідеї. Для цього всі згадки про минулі історичні події відповідним чином переробляти. Може, комусь це не до вподоби. Та самі поміркуйте, що важливіше: історичні факти чи збереження миру. Збереження миру, чи не так?

Навіщо винайшли радіолокатор? Звичайно ж, для безпеки літаків, щоб уникнути катастроф. Щоб безпечно літати в повітрі! Людина заздрила птахам і мріяла про це з давніх-давен. Тож мрія кінець кінцем мала здійснитися.

Навіщо відкрили атомну енергію? Невгамовна жадоба до знань і праці людини дозволили вирішити проблему — звідки брати енергію. Людство прагнуло кращого, більш забезпеченого життя, й домоглося цього.

Навіщо винайшли ракети? Людина завжди захоплено вдивлялася в нічне небо й мріяла злетіти туди. І її мрії, врешті-решт, здійснилися.

Навіщо винайшли підводний човен? Бо справдана людина мріяла плавати у воді як риба, стати господарем океану...

Отак по-новому, без жодного натяку на війну, перероблялися книжки й мікрофільми. А вже потім розповсюджували їх через бібліотеки та книгарні. Мабуть, щоб переробити усю літературу, потрібні роки й роки. Проте цього не уникнеш. І коли її, нарешті, буде завершено, людство знатиме, що на землі завжди панував мир; і буде певен, що його ніколи ніщо не порушить.

Завідувачий таємною бібліотекою нарікав далі:

— Морока з цією історичною літературою. Треба, щоб не було жодної розбіжності. Бо якщо читачі усумняться в чомусь, жди лиха. Тож треба нещадно ганяти всі обчислювальні машини, аби узгодити історію.

— І як же це вдається? Як витлумачити, скажімо, руїни замку?

— Щодо цього не турбуйся! Виходячи з того, що воєн не було, ми пишемо, що вони були потрібні для якоїсь модної масової гри. Навіть правила гри вигадуємо! А чого не вдається пояснити, те просто нищимо. Та це ти, певно, й сам добре знаєш!

— Еге ж! — кивнув я. Я знав, що так було переорано старі бойовища, щоб жодної кулі чи осколка не лишилось. Марудна робота, та без неї де певність, що якийсь розумник не знайде чогось, з чого виснував би, що війни були. Тож справа миру потребувала певних жертв.

Таємна бібліотека мала димар. Щоправда, диму не було, бо все спалювали дощенту, крізь димар виходило лише гаряче повітря. У печі спалювали непотрібну стару літературу, вже перероблену.

У супроводі завідувачого я обійшов бібліотеку. У сховищі в підвалі книжок ще лишалася сила-силенна. Тхнуло пліснявою і старим мотлохом.

— А що це за книжки? — запитав я.

— Так звана художня література. Узгоджуємо її з історією. Простіше було б спалити все, але пробуємо дещо й зберегти. Та й вказівка згори була саме така. Не можна ж нищити одним махом культурну спадщину!

Книжки було розподілено на дві купи. Я показав на них:

— А яка між ними різниця?

— Отам книжки, що їх годі довести до пуття. Вони підуть у піч. В них і зазирнути страшно.

Мені гідко було торкатися тих книжок, тож я лише глянув на обкладинки: «На західному фронті без змін», «Живі і мертві», «Трицарство», «Розвіяні вітром».

— А «Віднесені вітром» нібито безневинна назва? — мовив я, та завідуючий тільки примружив очі й скрушно похитав головою. Певно, книжка була переповнена жахливими батальними сценами. Ось чого мені годі зрозуміти! Є ж іще людці, які не відчують до війни відрази й ненависті, вона для них — щось піднесене й захоплююче.

Такі думки треба викоринювати. Культура, література, мистецтво... Що воно все порівняно з миром!

Я підняв книжку з однієї купи. Написав її Ціцерон, чи як там його. Розгорнув знчев'я, і в очі впало: «Я волю найганебніший мир від найсправедливішої війни».

Дехто і в давнину, виходить, міркував так само, як і ми зараз. Проте всі тоді тільки міркували, а нічого не робили. А яка користь від слів, не підкріплених ділом! Та і як мир може бути ганебним! Адже мир — єдина абсолютно справедлива річ.

Я кинув книжку до купи, що її мали спалити. І завжди я нервуюся в цьому підвалі! Так і здається, що тут товчуться у нескінченній битві шалені привиди минулого.

Найкраще б піти геть і заспокоїтись, та не так воно просто! На виході перевіряють вдсятеро ретельніше, ніж при вході. Навіть мене! Так, напевно, звідси старої газети не винесли.

Коли я, нарешті, видобувся з таємної бібліотеки, вже сутеніло.

Я попростував до відділка. В голові паморочилось, роїлися всілякі думки — чи не через ті кляті купи книг!

Я — працівник особливого загону поліції, тож іще в спецшколі дечого дізнався про справжнє минуле людства. Треба знати, звідки чигає небезпека!

Проте не все ще я збагнув. Мені й досі невтямки, як міркували в давнину. Схоже, люди гадали, що уникнути війни можна тільки шляхом роззброєння і заборони зброї. А розмірковувати про війну, вивчати її історію, виходить, можна доволі, бо це, мовляв, до війни не призведе. Гадали, певно, що досить повторювати по-папузачому «мир, мир» і він настане.

Ніяк цього не второпаю. Чому нікому не спало на думку викоренити саме поняття про війну раз і назавжди? А може, хтось і додумався, та вдіяти нічого не зміг? Яка різниця! Все від лінощів. Божевільні ледацюги!

Хіба можна жити у мирі, коли хтось розмірковує чи теревенить про війну? Це ж безглуздя! А якщо не безглуздя, то, виходить, тим людям війна подобалась. А це вже божевілья!

Хіба ні? Саме тому ці мерзотники розв'язали наприкінці двадцятого століття шалену світову війну. Яке жадіття, яке марнотратство, яке безглуздя! Слів немає!

А хто вцілів, потроху відбудовував те, що ми маємо зараз. І відразу вжили дійових заходів. Щоб наступні покоління й уявлення не мали про війну. Щоб будь-якою ціною не дозволити нікому порушити мир. Попри будь-які жертви...

Залунав сигнал мого кишенькового радіо: терміновий виклик з відділка.

— Що там у вас? — спитав я, і почув свого заступника:

— Тут інформатор приніс донос. Група вистежування перевірила — все сходиться. Скільки йому заплатити?

— Плати, скільки просить. А про що йдеться?

— У лісі на околиці міста дітлахи затіяли гру у «ві». Схоже, неабияк раді, бо гасають, галасують..

— Зрозуміло! Висилай п'ятірку наших. А тікатимуть, стріляти без попередження! Я їду теж.

Я несамохіть схопив нагай при боці й навхрест розітнув ним повітря. Малі шибеники! Якщо не приструнити їх, то де певність, що не виростуть нові александри, наполеони, гітлери. Якщо не знищити зло ще в зародку...

Нагай свиснув у повітрі. Мене переповнювали почуття обов'язку й власної сили. Вибити ворогів миру до ноги!

Війна — наче заразний мікроб чи вірус. Хтозна, чи вдасться винищити їх до останку. Тому й слід вчасно викривати й ліквідовувати, поки не поширилася ця пошесть. І невтомно! Бо якщо робити це абияк, хвороба розів'ється, і тоді буде пізно.

Я поглянув на свою форму. Яка вона біла! Білий колір — то символ миру. Ми, наче ті лікарі, винищуємо заразу війни. Ще й у цьому сенс нашої білої форми. Як і знак на пов'язці: сніжно-білий голуб на блакитному тлі.

Дубинський Ігор Михайлович (нар. 1956 р.) — інженер, працює в Київському політехнічному інституті. Перекладає з японської та англійської мов.

